

Un nou capitol

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Vezi, uneori, așa mă prinde-un dor
De mine și de tine ca de-o gară
În care știu c-odat' o să cobor
Și o să fie veșnic primăvară.

Dar deocamdată-i iarnă și mă tem
Că-n gara noastră nimeni nu coboară
De parc-ar fi legată c-un blestem
De-un mag șiret. Pecetluiți cu ceară

Stăm unul lângă altul și mințim
Că nu ne dor atingerile-acestea...
Mi-e dor de noi cei dornici să trăim
De la final spre început povestea.

- La fel și eu, stau seara în pridvor
Și mă gândesc că urc în Carul Mare,
Iar bidivii focoși mă poartă-n zbor
Spre un tărâm unde m-așteapt-o floare,

Dar când un fulg mă pișcă de obraz
Și gerul mă coboară dintre stele
Punând în calea viselor zăgaz,
Mă-ntreb: Unde-i iubirea vieții mele

De scriem câte-o strofă, rând pe rând,
Când am putea capitole-mpreună
Să le trăim pe-aceeași bancă stând
Și să murim ținându-ne de mână?

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

*poezia cu numărul 1500 semnată Liliana Trif & Ioan Grigoraș